

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

20 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

**Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion**

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Zadorojnii Andrei în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

BRAGUȚA Victor XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.02.2019 – 23.12.2019;

Instanța de apel: 24.01.2020 – 07.10.2020;

Instanța de recurs: 14.12.2020 – 20.01.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 23 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Braguța Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Braguța Victor la data de 25.08.2018, aproximativ la ora 23:10, fără a deține permisul de conducere, se deplasa cu autoturismul de model „Mercedes Sprinter”, cu XXXXX pe XXXXX. Ulterior, când ultimul staționa parcat pe adresa menționată, de acesta s-a apropiat ofițerul INP Ivanov Vasile, în procesul verificării actelor, ofițerul INP Ivanov Vasile a observat că conducătorul auto Braguța Victor, prezintă semne evidente, că se află în stare de ebrietate alcoolică. Pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate, conducătorul auto menționat a fost condus la Dispensarul Republican de Narcologie, unde a fost supus testării alcoolscopice de tip „Drager 6810”. Astfel, conform procesului-verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei nr. 3871 din 26.08.2018, în

aerul expirat de către ultimul s-a depistat concentrația de - 0,88 mg/1 alcool etilic, concentrația de alcool în sânge constituind 1,71 g/1, ceea ce conform art. 134/12 alin. (3) Cod Penal și în conformitate cu Hotărârea Guvernului RM nr. 296 din 16.04.2009 „privind modul de testare alcoolsopică și de examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei”, se consideră starea de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Braguța Victor, cunoscând cu certitudine că acționează contrar prevederilor lit. a) art. 14 al Regulamentului Circulației Rutiere, conform căruia „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate”, precum și cerințele art. 32 alin. (4), lit. a), b) din Legea nr. 131 din 07.06.2007 „privind siguranța traficului rutier”, potrivit căruia „participanții la traficul rutier sunt obligați să cunoască și să respecte prevederile prezentei legi, ale altor acte legislative și ale actelor normative în vigoare în domeniu, să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic, să nu cauzeze prejudicii mediului înconjurător, proprietății publice sau private”.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a-l recunoaște culpabil pe Braguța Victor de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și a-i stabili pedeapsa sub formă de 6 luni închisoare, cu ispășire în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cerințelor sale procurorul a invocat următoarele aspecte:

- instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul anterior a fost condamnat pentru comiterea unei asemenea infracțiuni, prin aceasta se demonstrează faptul că, inculpatul nu a făcut careva concluzii și din nou a comis o infracțiune din categoria infracțiunilor ușoare pentru care legea prevede pedeapsa până la 1 an închisoare;

- efectul pedepsei penale este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către persoana implicată pe caz, cât și de alte terțe persoane, iar prin aplicarea unei pedepse blânde în privința inculpatului nu se va atinge scopul pedepsei penale de corijare a acestuia și de prevenire în privința altor persoane;

- inculpatul, urcând la volan în stare de ebrietate și deplasându-se cu automobilul, a pus în pericol cetățenii care erau în trafic, anterior este judecat, concluzii nu a făcut și din nou a comis infracțiune, deci, fiind la libertate ar putea comite și alte infracțiuni.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2020, apelul procurorului a fost admis, cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Braguța Victor a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și i s-a aplicat pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3

luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 23 decembrie 2019 s-a menținut.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal raportat la prevederile art. 90 Cod penal, respectiv, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

Instanța de apel a notat că, prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedepsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Acțiunile inculpatului cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (2) Cod Penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune „ușoară”. Inculpatul vina în comiterea infracțiunii incriminate a recunoscut-o integral, a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată (art. 364¹ Cod procedură penală), sincer s-a căit de cele comise. În conformitate cu art. 76 Cod penal, instanța de fond a reținut circumstanța atenuantă – căința sinceră, iar conform prevederilor art. 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante nu s-a reținut.

Instanța de apel analizând soluția instanței de fond referitor la individualizarea pedepsei penale în privința inculpatului a atestat că prima instanță a aplicat o pedeapsă prea blândă inculpatului, care nu corespunde criteriilor generale de individualizare a pedepsei penale reglementate la art. 75 Cod Penal și care nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale prevăzut de art. 61 Cod Penal.

Apreciind circumstanțele din prezenta cauză penală care caracterizează caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, modalitatea de comitere a faptei și personalitatea inculpatului, instanța de apel a considerat că la caz pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității este insuficientă, or, instanța de fond a

ținut cont doar de aspectele ce caracterizează pozitiv personalitatea inculpatului și a omis să aprecieze și alte aspecte, care la fel, prezintă importanță sub aspectul stabilirii pedepsei penale.

Pe lângă circumstanțele reținute de către instanța de fond și anume prezența circumstanțelor atenuante, personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv, instanța de fond nu a supus aprecierii acelui fapt că, inculpatul anterior a fost atras la răspundere penală și anume prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 21 noiembrie 2018 inculpatul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsă pe care a execut-o integral.

Totodată, a reținut că inculpatul s-a sustras de a se prezenta în instanța de judecată, în consecință, prin încheierea din 27 iunie 2019 a fost anunțat în căutare, ulterior prezentându-se la ședința de judecată. Același comportament al inculpatului a fost manifestat și la examinarea cauzei în instanța de apel, prin încheierea din 15 iunie 2020 s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului, în privința căruia a fost intentat dosarul de căutare 2020020212 din 24.06.2020, iar ulterior inculpatul s-a prezentat la ședința de judecată.

Instanța de apel nu a putut reține ca fiind pertinente concluziile instanței de fond care a statuat că „*anume prin aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității va fi atins scopul pedepsei*”, deoarece inculpatul anterior a fost judecat, a comis aceeași categorie de infracțiune într-o perioadă relativ scurtă de timp, iar acest fapt, denotă că o pedeapsă prea blândă poate doar să încurajeze la comiterea altor infracțiuni.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Zadorojnîi Andrei în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 11 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei și a sentinței cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri prin care procesul penal de acuzare lui Braguța Victor în comiterea infracțiunii prevăzut de art. 264¹ alin. (4) Cod penal să fie încetat, deoarece a intervenit termenul de prescripție.

În motivare recurentul a indicat că, instanța de apel corect a constatat că acțiunile inculpatului cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiunea respectivă se califică ca infracțiune ușoară. De asemenea, corect a constatat că fapta imputată a fost comisă la data de 25.08.2018.

Potrivit prevederilor art. 60 Cod penal, instanța de apel era obligată să admită apelul, casând sentința total, inclusiv din oficiu, și să pronunțe o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, fiind dispusă încetarea procesului penal deoarece a intervenit termenul de prescripție, or la momentul pronunțării deciziei a expirat termenul de 2 ani din momentul comiterii infracțiunii ușoare.

Mai mult, soluția cu pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 luni în penitenciar de tip semiînchis, nu a fost motivată, fiind contrară constatărilor din textul deciziei.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit textului recursului declarat de avocat se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 11) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanțele de fond au admis erori grave de fapt și de drept, care au afectat soluțiile instanțelor și când persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului ori a intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege;*, însă Colegiul consideră că, prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar servi ca temeiuri de implicare a instanței în sensul casării deciziei instanței de apel.

În cauza se constată că, cauza dată a fost judecată în procedura simplificată reglementată de art. 364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit alin. (8) al acestei norme, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere, beneficiază de o reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de o reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

În atare circumstanțe, având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, Colegiul nu se va pronunța asupra acestor aspecte, dar va analiza alegațiile recurentului în privința hotărârii instanței de apel referitor la încetarea procesului penal în privința lui Braguta Victor, deoarece a intervenit termenul de prescripție.

Argumentul de bază invocat de recurent este expirarea termenului de prescripție de 2 ani prevăzut de art. 60 Cod penal, conform căruia persoana se liberează de răspunderea penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de prescripție.

Acțiunile inculpatului prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (2) Cod se califică ca infracțiune „ușoară”. Altfel, conform prevederilor art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, expiră termenul în decurs de 2 ani.

Deși, la caz, recurentul supune disputei incidentul procedural legat de suspendarea curgerii prescripției, urmează de notat că Legea penală în acest aspect este suficient de clară și previzibilă, nelăsând loc de interpretări.

Potrivit art. 60 alin. (2) Cod penal, *prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată*. Conform materialelor cauzei, fapta s-a comis la 25.08.2018 iar sentința instanței de fond a fost pronunțată la data de 23.12.2019. Raportând normele menționate supra la cauza supusă recursului ordinar, Colegiul constată că instanța de fond a emis sentința de condamnare în termen prevăzut de art. 60 Cod penal- 2 ani (de la 25.08.2018 până la 25.08.2020), fapt ce duce la netemeinicia argumentului prin incidența expirării termenului de prescripție de 2 ani.

La fel, Colegiul evidențiază și condiția de bază prevăzută de art. 60 alin. (5) Cod penal, Curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării.

Respectiv, din textul legii - art. 60 alin. (5) Cod penal - se învederează că doar perioada de timp în care persoana se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată nu se va lua în vedere la calcularea termenului de prescripție pentru tragerea ei la răspunderea penală.

Specificând acestea, Colegiul a constatat că inculpatul s-a sustras de a se prezenta în prima instanța de judecată, în consecință, prin încheierea din 27 iunie 2019 s-a anunțat în căutare (f.d. 80-82), ulterior prezentându-se la ședințele de judecată. Același comportament al inculpatului a fost manifestat și la examinarea cauzei în instanța de apel, prin încheierea din 15 iunie 2020 (f.d. 133-138) și din 05.08.2020 (f.d. 155-159) s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului, iar în urma neprezentării la ședință după semnarea recipisei a fost dispus ordonanța de aducere silită din 01.08.2020 (f.d. 150). Ulterior inculpatul s-a prezentat la ședința de judecată din 07 octombrie 2020 la pronunțarea deciziei. În contextul celor relatate, instanța de apel a constatat că termenul de tragere la răspundere penală a inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal nu a expirat, dânsul fiind pasibil răspunderii penale.

Instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în decizia Curții de Apel

contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Analizând materialele cauzei și hotărârea atacată, Colegiul nu a constatat vre-o eroare de drept ce ar afecta legalitatea ei, or, acțiunilor inculpatului li s-a dat o calificare justă, pedeapsa individualizată corect, în speță corect fiind aplicate și prevederile art. 60 Cod penal, astfel neexistând nici un temei de implicare a instanței de recurs în vederea casării hotărârii atacate.

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Zadorojnîi Andrei în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2020, în cauza penală privindu-l pe BRAGUȚA Victor XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 februarie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion